

Ruusu-Risti-teosofia.

Ruusu-Ristissä korostamme Kristusta ja hänen työtään.

Uskomme siten jatkavamme ja täydentävämme H. P. Blavatskyn teosofista julistusta. Madame Blavatskyn teosofia käsitettiin väärin alusta lähtien. Yleisö luuli pitkin matkaa, että se oli Jumalan kieltämistä tai ainakin, että sen tarkoitus oli vastustaa Kristusta.

Madame Blavatskyn ei onnistunut oikaista yleisön väärinkäsitystä. Turhaan hän selitti, että jos teosofi kielsi kristillisten teologeihin ristiriitaisen, inhimillisillä heikkouksilla varustetun personallisen jumalan, se toiselta puolen uskoi siihen ainoaan ehdottomaan jumaluuteen, joka on kaiken olemassaolon lähde, vaikkemme inhimillisillä nimityksillä kykene sitä määrittelemään; turhaan hän selitti, että jos teosofia hylkäsi semmoisen ulkonaisen vapahtajan, joka sovituskäytännöllään nosti toiset ikuisen autuuteen heidän sitä ansaitsemattaan ja työnsi toiset kadotukseen heidän sitä tahtomattaan, se toiselta puolen uskoi siihen vapahtajaan, joka ristiinnaulittuna jokaisen ihmisen lihaan, pitkän ponnistuksen perästä elämien vierieissä ja personallisen ihmisen täysin vapaaehtoisella myötävaikutuksella, lunastaa hänet aineen ja pahan vallasta; turhaan, turhaan – sillä maailma ei tahtonut kuunnella, vaan pysyi mielummin harhaluulossaan.

Ehkä nyt on hieman toisin. Ehkä nyt paremmin ymmärretään, ettei teosofia ole sen vieraampi kristinuskolle kuin toisillekaan uskonnoille; mutta ehkä nyt taas luullaan, että teosofia tahtoo tyrkyttää jotain uutta, vierasta Kristusta, jota kristikunta ei tunne ja jota se ei halua tunnustaa.

Tässä kohden tulee näkyviin Ruusu-Risti-työn tärkeys, sillä Ruusu-Risti julistaa, että teosofian Kristus on sama kuin uuden testamentin ja evankeliumein Kristus.

Mitä siis on teosofia?

Teosofia on alkuperäinen jumalallinen ilmoitus, joka miljoonia vuosia sitten annettiin ihmiskunnalle ja joka on säilynyt Salaisen Veljeskunnan kätöksessä, sen pyhissä loosheissa ja ennen kaikkea sen valkoisessa keskuslooshissa. Teosofia on se viisauden uskonto, jonka puhtaasta lähteestä kaikki maailman uskonnot ovat ammentaneet. Teosofia on uskontojen ja filosofiojen äiti. Teosofia on elämän puu, jonka oksat haaraantuvat yli maapallon.

Mitä teosofia opettaa?

Ennen kaikkea, että elämä on yksi. Ei ole olemassa muuta kuin se ehdoton ja täydellinen elämä, joka itse salassa pysyen ilmenee kaikkeuden henkenä ja aineena, tajuntana ja muotona, Jumalana ja maailmana, – taikka toisin sanoen valona ja pimeytenä, hyvänä ja pahana, ilona ja kärsimyksenä, kaikkina mahdollisina vastakohtina. Mutta „taistelu valosta“ päättyy aina pimeyden häviöön ja valon voittoon, sillä kuolemaa ei ole, ainoastaan ikuista elämää hyvässä.

Toiseksi teosofia opettaa, että ihminen on kuolematon ja kehityksen alainen henkiolento, joka uudestaan ja uudestaan pukeutuu näkyväiseen ruumiiseen oppiakseen ja viisastuakseen maallisen elämän koulussa. Henkisesti katsoen ihminen alussa on kuin kokematon lapsi, joka vasta pitkän oppiajan jälkeen luokka luokalta saavuttaa itsenäisen kansalaisen oikeudet omassa yhteiskunnassaan. Kaikki uskonnot teroittavatkin seuraajilleen, että tämä elämä on koulua, valmistusaikaa, kärsimystä, vieden ihmistä sitä päämäärää kohti, jota varten hän on olemassa.

Tämä päämäärä – opettaa teosofia kolmanneksi – tai ainakin lähin asema ikuisessa vaelluksessamme on se, jota nimitämme täydellisyydeksi. „Te tulette kerran täydelliseksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen“. Täydellisyys saavutetaan pitkin ponnistuksin, mutta olisihan se ihmiselle ylivoimainen, ellei hän henkiolentona olisi jumalsyntyinen, ellei hänessä asuisi se vapahtaja, se Kristus, joka itse taivaasta tullessa kykenee taivaaseen nousemaankin.

Mistä tämä alkuperäinen jumalallinen ilmoitus on tullut? Ken teosofian ihmiskunnalle antoi?

Sen teki taivaallinen Kristus, Jumalan Poika, Logos, Sana, joka oli Jumalan luona ja oli Jumala, – enkeliensä, lähettiensä kautta. Kristuksen käskyä totellen tulivat ensimmäiset enkelit toisesta tähdestä maan päälle ja laskivat täällä perustuksen Salaiselle Veljeskunnalle. „Jumala puhui muinoin profeettain suun kautta“.

Mutta kun aika oli täyttynyt, tapahtui se, mistä evankeliumit kertovat: Sana tuli lihaksi ja asui ihmisten keskellä, Jumalan Poika, Kristus, astui alas maan päälle. Miten tämä oli mahdollista? Sen kautta, että eräs ihminen monen monen ruumistuksen aikana oli valmistanut itsensä ja oman ruumiinsa Jumalan tempeliksi. Me tunnemme hänet viimeisessä ruumistuksessaan Jeesus Natsarealaisen nimellä. Syntymähetkestään lähtien Jeesus oli Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen täyttämä ja Jordanin kasteessa hänen yhteytensä Isän kanssa saavutti huippunsa ja hän

tuli täysin tietoiseksi tehtävästään. Jeesus Natsarealainen oli nyt Jeesus Kristus.

Jeesus Kristuksen elämä ja kuolema muodostui käännekohtaksi ihmiskunnan historiassa. Kun Logos oli tullut lihaksi yhdessä ihmisessä, tarjoutui sama mahdollisuus toisille. Niin oli jokainen Jumalan profeetta ennenkin avannut ikuisen elämän portteja siinä määrin kuin hän itse oli Jumalan Pojan, Kristuksen elähyttämä. Jeesus avasi portit selko selälleen, niin että jokainen ken tahtoi oli tilaisuudessa pyrkimään elämän portista sisälle. Jeesus näytti uuden, valtavan ja ihmeellisen tien, jota kulkemalla ikuinen elämä oli saavutettavissa. Tästä tiestä puhutaan evankeliumeissa, eritoten vuorisaarnassa. Se on itsensä unohtamisen, puhtauden ja väkivallasta luopumisen tie. Se oli rakkauden kaita, orjantappurainen ja autuutta uhkuva tie.

Ruusu-Risti-teosofia ei odota uusia Kristuksia, se toivoo ja tahtoo, että oppisimme entisen tuntemaan. Mitä meitä hyödyttää, jos Kristuksia syntyisi joka päivä, ellemme opi tuntemaan Kristusta omassa sydämessämme? Meissä on syntyvä Kristus, niinkuin hän syntyi Jeesus Natsarealaisessa.

Semmoinen oli H. P. Blavatskyn teosofia.

Pekka Ervast.

(Ruusu-Risti 1928 Tammikuu N:o 1, s. 1-2)